

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. Благоевград, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести март
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Лилия Масева

Членове: Анета Илинска
Крум Динев

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Крум Динев Въззивно гражданско дело №
20241200500004 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 от ГПК, като е образувано по повод подадена въззивна жалба с вх. № 5501/12.06.2023 г. от адв. В. Н., пълномощник на „Й. Б.“ ЕАД, ЕИК 130460283, със съдебен адрес в гр. С., ул. „Ш. П.“ № 10, насочена против Решение № 176/26.05.2023 г., постановено по гр. д. № 1549/2022 г. по описа на РС – гр. П., с което е отхвърлен искът на ищеца, сега въззивник, против Н. А., с който се претендира да бъде признато за установено по реда на чл. 422 ГПК, че последният дължи на въззивното дружество сума в размер на 270.98 лева - стойността на предоставени мобилни услуги за периода 15.05.2020 г. - 14.08.2020 г., на основание сключен между страните договор от 11.09.2017 г., ведно със законната лихва от 18.07.2022 г. до окончателното изплащане на вземането. С въззивната жалба се твърди, че първоинстанционното решение е неправилно, като се иска от въззивния съд да отмени атакувания съдебен акт и да уважи исковата претенция на „Й. Б.“ ЕАД. Релевира се, че първоинстанционният съд, след като е приел за безспорно установено от фактическа страна, че страните били обвързани от валидно сключен договор, постановил неправилно решение. Възразява, че съдът не направил разграничение между различния характер на

вземанията по договора - както такива за фиксирани месечни абонаментни такси, така и задължения, свързани с използвани допълнителни мобилни услуги, извън стандартния месечен пакет по договора, като не отчел, че в представените по делото справки от билинг системата на оператора били регистрирани потребени услуги извън стандартните такива, констатирани по час, период и цена (с вкл. ДДС). От общо претендираните 270.98 лева, 178.04 лева били с основание използвани от Н. А. услуги, които не били част от стандартния договорен пакет. Претендира се присъждане на разноски, сторени във всички съдебни инстанции. С въззивната жалба са представени писмени доказателства - детайлни справки за фактури, вече приети от първоинстанционния съдебен състав с протоколно определение на 03.05.2023 г. С оглед на тези възражения и доводи, въззивното дружество претендира за отмяна на атакуваното решение на РС - П. и постановяване на нов съдебен акт, с който да бъде признато за установено по отношение на ответника Н. А., че дължи на "Й. Б." ЕАД сума в размер на 270, 98 лева. Постъпил е и писмен отговор към въззивната жалба от адв. А. К., в качеството ѝ на особен представител на Н. А., с който се оспорва основателността на релевираните от въззивника възражения срещу първоинстанционното решение. В хода на въззивното производство нови доказателства не са допускани и приобщавани.

Окръжен съд - Благоевград, Първи въззивен граждански състав, след като съобрази изложените във въззивната жалба доводи и възражения, както и като прецени относимите писмени доказателства, приобщени по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Районен съд - П. е сезиран със заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК, а след това и с искова молба на „Й. Б.“ ЕАД (с предишно наименование „Т. Б.“ ЕАД), със седалище и адрес на управление в гр. С., ж.к. „М.“, Б. п. С., сграда 6, ЕИК 130460283, в които се твърди, че на 23.05.2018 г. между страните по делото било сключено допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер +359*** за срок от 24 месеца с абонаментен план "Тотал + 30.99 с допълнителни 6 000 МВ", цена на месечния абонамент в размер на 30.99 лева. Въз основа на този договор се претендира сума в размер на 270,98 лева, представляваща неизплатени абонаментни такси по договора за периода 15.05.2020 г. – 14.08.2020 г., индивидуализирана посредством три броя фактури с № 7305765555/15.06.2020 г., с № 7307098299/15.07.2020 г. и с №

7308402965/15.08.2020 г. С представения отговор особеният представител, назначен да представлява ответника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, оспорил като неоснователна претенцията на ищцовото дружество, като възразил, че ищецът не получил услугите, заплащането на които се претендира сега; че по делото липсвали данни за отделните цени на процесните мобилни услуги, посочил още, че не били налице доказателства за възникване изискуемостта на вземането, позовал се и на погасителна давност. В обжалваното в настоящото производство решение решаващият съд приел, че в представените с молбата първични счетоводни документи липсвал отразен подпис от страна на потребителя, поради което същите не създавали пълна увереност, че за ответника възникнало задължение за заплащане на сумата, претендирана като дължима главница по договора за мобилни услуги, като в тежест на ищеца било да установи, в условията на пълно и главно доказване, доставянето на процесните услуги. С този аргумент първоинстанционният съд отхвърлил като неоснователна предявената искова претенция.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивната жалба, инициирала настоящото производство, е депозирана в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима, а и редовна, тъй като отговаря на изискванията, заложиени в чл. 260 - 261 ГПК. По съществото на правния спор въззивната инстанция намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси съдът е ограничен от посоченото в жалбата, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните /т. 1 от ТР № 1 от 09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС/. При извършената служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, постановено от орган на правораздавателна власт, в изискуемата от закона форма, при наличието на всички процесуални предпоставки, обуславящи разглеждането на спора по същество, поради което следва да бъдат обсъдени доводите на жалбоподателя, изложени във въззивната жалба относно правилността на обжалвания съдебен акт.

В процесния случай е предявен установителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, като от страна на първоинстанционния съд е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК, която е била връчена на ответника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради и което по отношение на последния е назначен особен представител, освободен като участник във въззивната инстанция, поради обстоятелството, че Н. Ангов починал в хода на производството (след постановяване на първоинстанционния съдебен акт), като страни в процеса са конституирани неговите наследници по закон - Д. Н. А. и И. Н. Ч.. На последните е указана възможността да подадат отговор към въззивната жалба в установения за това двуседмичен срок, но посоченото процесуално действие не е извършено.

Пред заповедния съд е представен договор за мобилни услуги, сключен между "Т. Б. " ЕАД (сега "Й. Б." ЕАД) и Н. А. А, ЕГН:*****, с избран от страна на потребителя абонаментен план "тотал 24.99" с неограничени национални минути и роуминг в зона ЕС, със стандартен месечен абонамент от 24.99 лв. на месец, ведно с приложение - ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от 11.09.2017 г., общи условия и декларация - съгласие от Н. А.. На 23.05.2018 г. страните по договора за мобилни услуги сключили допълнително споразумение към него, с което променили условията на месечния абонамент, уговаряйки цена в размер на 30.99 лева, с предвидени допълнителни услуги, сред които мобилен интернет на максимално достижима скорост в зона ЕС (4 650 MB), минути към междинни зони 1,2 и Балкани (200), пространство за съхранение в Capture, мобилен интернет на максимално достижима скорост в България (10 000), както и допълнителен мобилен интернет (6 000 MB). На 22.07.2022 г. в полза на заявителя била издадена заповед № 576 за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 от ГПК, с която е разпоредено на длъжника Н. А. да заплати на "Й. Б." ЕАД сума в размер на 270, 98 лева, представляваща неизпълнено задължение по допълнителното споразумение от 23.05.2018 г. към договор за мобилни услуги от 11.09.2017 г. за предпочетен номер 0***, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда до изплащане на вземането, както и сторените по делото разноси. В хода на първоинстанционното производство са представени първични счетоводни документи (фактури), отразяващи следните задължения: за периода 15.05.2020 г. - 14.06.2020 г. сума в размер на 105 лева,

от която 61.68 лева за разговори, данни, съобщения и други таксувани услуги, 25.82 лева месечни и еднократни такси, както и ДДС в размер на 17.50 лева, като тази фактура отразявала, че е налице потребление от 61:11 минути роуминг, използвани извън мобилния пакет, както и роуминг мобилен интернет от 9007.72 MB, отново извън договорните условия, което потребление довело до начисляване на общата сума от 61.68 лева; за периода 15.06.2020 г. - 14.07.2020 г. сума в размер на 145.99 лева, от която 25.82 лева отново за абонаментна такса, 95.84 лева за разговори, данни, съобщения и други таксувани услуги, 24.33 лева ДДС, с отразено потребление на роуминг минути, извън договорния пакет от 36:43 м. и роуминг MB, отново извън договорните условия, в размер на 1 400.58 MB, като общата сума за това потребление извън параметрите на договора се равнявала конкретно на 95.84 лева; за периода 15.07.2020 г. - 14.08.2020 г. сума в размер на 25.82 лева абонаментна такса, като фактурата, издадена за този времеви период, не отразявала потребление, което да е извън рамките на договорените мобилни услуги. С оглед стореното в отговора към исковата молба възражение за реалното предоставяне на мобилни услуги, от страна на ищеца са представени детайлни справки на потребление по периоди, относими към фактурите, отразяващи задължения за периода от 15.05.2020 г. до 14.06.2020 г., както и от 15.06.2020 г. до 14.07.2020 г., които доказателства са докладвани от съда в първото съдебно заседание, преди приемане на окончателния доклад по делото.

С оглед на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционният съд, при постановяването на своя съдебния акт и изграждане на вътрешното си убеждение, не е извършил цялостна преценка на всички относими писмени доказателства, което от своя страна довело и до погрешен краен правен извод за отхвърляне като неоснователна на исковата претенция, в какъвто смисъл са и оплакванията на въззивното дружество.

От представения договор от 11.09.2017 г., ведно с анекса към него за изменение на част от първоначалните договорни условия, става ясно, че за процесния период страните се намирали в облигационна връзка, сключена при действието на общи условия, съгласно която ищецът (дружеството оператор) се задължил да предоставя на потребителя електронни

съобщителни услуги - гласови услуги и достъп до интернет (чл. 8 от общите условия на "Т. Б." ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги), посредством предоставена на последния сим карта с № *** и мобилен номер 0***, при изискванията за техническо качество, визирани в чл. 12 - 13 от ОУ, като от своя страна потребителят се задължил да изплаща определените от оператора цени, посочени в ценовата листа към договора (чл. 20 - 21 от ОУ) и при условията, поместени в глава V от ОУ - заплащане на ползваните услуги следва да се извършва въз основа изготвена от оператора фактура в срока, указан в нея, като неполучаването на фактурата не освобождава потребителя от задължението. Съгласно чл. 23 от ОУ потребителят дължи цена за първоначално свързване, за месечен абонамент - за осигуряване на достъп до услугите, за които е сключен индивидуалният договор, включващ разходите за поддръжка на мрежата, както и месечна цена на ползваните услуги - представляваща сумата от стойността на всички услуги, ползвани от потребителя през дадения месец, в т.ч. осъществени повиквания в зависимост от продължителността на разговора, зона, вид на абонамента, избран от клиента. В процесния случай е видно от представените фактури, че паричните задължения, обективирани в тях, са формирани от два компонента - веднъж установената абонаментна такса, чиято цена е уговорена в допълнителното споразумение от май 2018 г. в размер на 30.99 лева (с включено ДДС), след което и цената за използваните от страна на длъжника услуги, стойността на които не е предвидена от договорения мобилен план. Поначало, за да се дължи плащане от страна на потребителя по отношение на който и да е от двата компонента, формиращи крайното парично задължение, дружеството оператор следва да докаже, че е изпълнил своите договорни задължения, а именно осигуряване достъп до своята мрежа (телекомуникационна система), както и нейното поддържане в техническа изправност, ведно с предоставяне на посочената в първоначалния договор сим карта, като е без значение дали потребителят реално е използвал предоставените му според договора мобилни минути или МВ - мобилен интернет. Това е така, защото съгласно чл. 23 б. "б" ОУ абонамента такса се дължи предварително от потребителя на мобилни услуги и срещу цената той получава *достъп* до услугите, за които е сключен индивидуалният договор, като в цената се включват разходите за поддръжка на мрежата, като още в самия договор страните изрично уговорили, че неизразходваните минути и

мегабайти през съответния месец не се прехвърлят за използване през следващия период. За съда няма съмнение, че такъв реален достъп потребителят е получил, като това най-ясно личи от представените допълнителни извадки от т.нар. от въззивника билинг системата, които в качеството си на писмени доказателства ще бъдат подложени на внимателен анализ от настоящата съдебна инстанция по-долу, а и от факта, че няколко месеца след сключването на първоначалния договор, потребителят избрал да измени условията на своя договорен план, което е ясна индиция, че описаната по-горе сим карта действително е била активна.

По отношение на втория компонент, формиращ крайните цените по две от фактури, то действително в тежест на въззивника е да докаже конкретното потребление, довело и до съответното начисляване на допълнителна сума над стандартната месечна такса. Настоящата съдебна инстанция, в противовес на приетото от страна на първоинстанционния съд, счита, че в производството ищецът провел успешно пълно доказване на обстоятелствата, че ответникът е получил достъп до мрежата на оператора и съответно е използвал електронните съобщителни услуги, за които му е начислено и съответното допълнително задължение. Вярно е, че фактурите са частни свидетелстващи документи и в това си качество имат единствено формална доказателствена сила, като удостоверяват извършване на изявлението и неговото авторство /чл.180 от ГПК/, без да доказват верността на вписаните в него други обстоятелства, като не се ползват с материална доказателствена сила, тъй като обективират изгодни за издателя обстоятелства /наличие на изискуемо вземане/. От друга страна, по делото са представени и детайлни справки към две от фактурите, отнасящи се до мобилния номер на ответника, посочен в допълнителното споразумение, които индивидуализират по вид и период изходящите обаждания на длъжника и използвания от него мобилен интернет, като времето на тяхното извършване попада в договорния период, за който се твърди неизпълнение, а самият характер на така описаните услуги съвпада и с предмета на договора и допълнителното споразумение към него. От приложенията се установяват извършените от потребителя изходящи обаждания, техният брой, продължителността на провежданите телефонни разговори (изразена в минути), обема на използвания мобилен интернет (КВ), избраният номер/адрес и съответната дължима такса, стойността на описаните съобщителни услуги. Посочените писмени доказателства не са били оспорени

от ответната страна, като не са наведени никакви възражения срещу реалното използване на отразените в хронологичен порядък мобилни услуги, въпреки че процесуалният представител на ответника сам е заявил, че е бил запознат с тяхното представяне в преклузивния за това срок, а и е изразил становище за тяхното приемане. Ответната страна е възразила срещу счетоводните документи, което и възражение е продиктувало представянето на допълнителните доказателства от ищцовото дружество, но насрещно доказване срещу отразеното в тях не е налице, съответно не са релевирани никакви доводи и съображения срещу коментираната справка от електросъобщителната система на ищцовото дружество. Вярно е, че в първоначалния договор, а и в сключения анекс, е допусната грешка при изписване фамилията на ответника, но при саморъчното изписване на трите имена потребителят е изписал правилно фамилното си име, а всички документи отразяват вярно единния граждански номер на длъжника, поради което за съда няма съмнение, че именно Н. А. А е пасивно материалноправно легитимиран по процесната искова претенция. Ето защо, при липса на оспорване на представените извлечения от системата на оператора, съдържащи конкретизация на доставени телекомуникационни услуги - пренос на глас и на данни, и при целокупна преценка на всички писмени доказателства, се налага изводът, че ответникът не е изпълнил точно договорните си задължения, а ищецът се явява изправна страна по договора, поради което претенцията му се явява изцяло основателна. Релевираното евентуално възражение, че процесните вземания били погасени по давност е неоснователно, като всяка фактура отразява падежната дата, след настъпването на която вземането по отношение на длъжника става изискуемо, като падежът на първата фактура е настъпил на 01.07.2020 г., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК датира от 18.07.2022 г.

В хода на процеса е констатирана смъртта на ответника, поради което по силата на закона в процесуалното правоотношение са встъпили установените наследници по закона (низходящи по права линия) на Н. А. - Д. А. и И. Ч., поради което по отношение на последните следва да бъде установена дължимостта на процесната сума в размер на 270,98 лева, при това в условията на разделност, доколкото при настъпилото процесуално правоприемство съдът следва да съобрази и материалноправното положение

на ответните страни, а хипотезата на пасивна солидарност в случая не е налице (чл. 121 ЗЗД). С оглед на този изход на спора първоинстанционното решение следва да бъде отменено, като вместо това предявеният иск трябва да бъде уважен изцяло, а ответниците осъдени да заплатят сторените от насрещната страна съдебно - деловодни разноски, за които са налице представени писмени доказателства (т. 12 от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ВКС) - писмени договори, имащи характер на разписка за заплатени адвокатски възнаграждения, както и платежни нареждания, отразяващи внасянето по сметка на съда държавни такси и депозит за особен представител - всички в общ размер на 1 635 лева, от които 1 160 лева адвокатско възнаграждение, заплатено както в заповедното производство, така и в исковото такова (пред РС - П. и настоящата инстанция), 75 лева държавна такса и 400 лева депозит за особен представител, послужил за първата инстанция. Сумата, която е внесена от въззивника за възнаграждение за особен представител по сметка на въззивната инстанция, следва да бъде възстановена при представяне на молба от дружеството в този смисъл. Възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК не е релевирано.

Така мотивиран и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, Окръжен съд - Благоевград

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 176 от 26.05.2023 г. по гр. д. № 1549 от 2022 г. на Районен съд - П., **КАТО ВМЕСТО ТОВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. Н. А., ЕГН: *****, с постоянен адрес в град П., ж.к. "Ц. С." № 15А, и И. Н. Ч., ЕГН: *****, с постоянен адрес в град С., ул. "А. С. М." № 56Б (конституирани по реда на чл. 227 от ГПК на мястото на първоначалния ответник Н. А. А, ЕГН: *****), че на основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1 ЗЗД дължат, *в условията на разделност*, на „Й. Б.“ ЕАД (с предишно наименование „Т. Б.“ ЕАД), със седалище и адрес на управление в гр. С., ж.к. „М.“, Б. п. С., сграда 6, ЕИК 130460283 сума в размер на **270,98 лева, (съответно всеки от ответниците по 135,49 лева)**, представляваща паричната равностойност на мобилните услуги, предоставени от „Й. Б.“ ЕАД на Н. А. А за периода 15.05.2020 г. – 14.08.2020 г., въз основа на сключен между тях договор за мобилни услуги от 11.09.2017 г., с предпочетен номер

+359***, както и допълнително споразумение към него от 23.05.2018 г., *ведно* със законната лихва, считано от 18.07.2022 г. до окончателното погасяване на вземането, за която сума е издадена заповедта за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК с № 576 от 22.07.2022 г. по ч. гр. д. № 986/22 г. на Районен съд – гр. П..

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Д. Н. А., ЕГН: *****, с постоянен адрес в град П., ж.к. “Ц. С.” № 15А и И. Н. Ч., ЕГН: *****, с постоянен адрес в град С., ул. “А. С. М.” № 56Б (конституирани по реда на чл. 227 от ГПК на мястото на първоначалния ответник Н. А. А, ЕГН: *****) **ДА ЗАПЛАТЯТ** на „Й. Б.” ЕАД (с предишно наименование „Т. Б.“ ЕАД), със седалище и адрес на управление в гр. С., ж.к. „М.“, Б. п. С., сграда 6, ЕИК 130460283 обща сума в размер на **1 635 лева**, представляваща съдебно-деловодни разноси, сторени във всички съдебни инстанции по настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване (чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК)

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____